

המלך חוסיין ועידית פריסנה בבגדאד

של ה-4 ביוני 1967. ותוך הענקת הגדרה עצמית לעם הפלסטיני.

● **המלך חוסיין** דוגל מזה שנים בשלום עם ישראל, אך תובע בעקשנות את החזרת כל הגדה והרצועה, כולל ירדן שלים, לערבים. הוא מכיר להלכה באש"ף כבוציג החוקי הביילעדי של העם הפלסטיני, במשך „שלב המאבק עד לשיחרור“.

● **יאסר עראפאת** הודיע בצורה חד-משמעית, בשורה של התבטאויות בר חודשים האחרונים, שהוא מוכן להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, בדרכי שלום.

אולם כל שלושת הגורמים שוללים את הסכמי קמפ-דייוויד שלילה מוחלטת. מסיבות שונות. אפשר להגדיר את החזית המשולשת הזאת כ„חזית ההתנגדות“:

● **ברית-המועצות** מתנגדת להם קודם כל מפני שזהו הסדר אמריקאי מוביל, הק, המוציא אותה מכלל עמדה של הש-פעה. בתיאוריה, קיימת האפשרות שהיא תשנה את דעתה אם ארצות-הברית תציע לה חלק נכבד יותר בהסדר.

● **המלך חוסיין** מתנגד להסכם, שי נעשה בילעדי, ומבלי שהנשיא אנואר אל-סאדאת אף טרח להודיע לו מראש את תנאי, התפקיד שועד בהסכמים לירדן נראה לו ככפוי-טובה וכחסר-סיכוי. אך הוא השאיר את הדלת פתוחה, עליידי הצגת שורה של שאלות מתונות לארצות-הברית. הדבר מרמז על כך שאם ישונו תנאי ההסכם, הוא עשוי לקבל אותו.

● **אש"ף** נמצא במצב הקשה ביותר. הוא חושש כי הגשמת ההסכם עלולה לכרות תהום בין הפלסטינים בגדה וברצועה ובין אחיהם בגולה; לשבור את מעמד אש"ף עצמו; להקים מנהיגות מתחרה שתפוג את העם; לשעבד את הגדה והרצועה למלך חוסיין; להנציח את הכיבוש הישראלי, ועוד ועוד.

יתר על כן, אש"ף נשען בראש-ווראשו נה על הציבור הפלסטיני בלבנון, המורכב מפליטים משטח ישראל, ואלה חרשים כי ההסכם עלול לסתום את הגולל על סיכוייהם לחזור הביתה או לקבל לפחות פיצויים הוגנים ואת האפשרות להתישב בחלק הערבי של פלסטין.

כך, למרות הברדי ההשקפות, קיימת ברגע זה — לפחות כאורח זמני — תמימות-דעים מיבצעית בין אוהדי כל שלושת הזרמים הי-עיקריים בגדה וברצועה. זוהי חזית כריזמית, מאוחדת ומגובשת, ששום דיעה נגדית אין לה סיכוי להיקלט.

אחדות זו מצאה את ביטוייה בנוגותו של המלך חוסיין להשתתף בפיסגה ערי-בית, שתתכנס דווקא בבגדאד, הבירה הי-ערבית הקיצונית ביותר. גם עמדת המלך, שבוטאה במסיבת-עיתונאים שערך, ובראיונות, היא נוקשה ומכובדת. (כך העיר המלך, בזעם עצור, שמצריים נושטת עכ-שיו את ירדן — בעוד שירדן איבדה את הגדה המערבית במלחמה לא לה, שאליה הצטרפה לפי דרישת מצריים, ואחרי שי-העמידה את צבאה תחת פיקוד גנרל מצרי.)

לחזית זו יש להוסיף את „חזית-הפירוב“ האמיתית, המתנגדת לי-עצם קיום ישראל, המיוצגת בגדה וברצועה עילידי קבוצות-שודיים מחתרתיים שד סוכני עיראק, אנשי

וביבדלם הוויכוחים במיבדלות ובי-מיפנשי העסקנים, היכוחו בעלדי-כי רוב רובם של המתווכחים לא-קראו את המיסמכים ואינם בקיאים-בפרטיהם.

חזית ההתנגדות

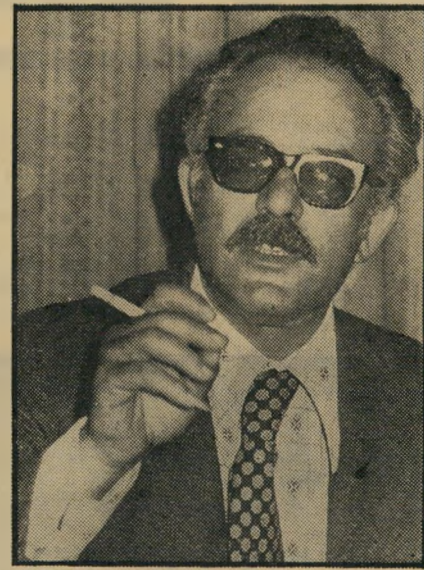
ש **לושה זרמים עיקריים** קיימים כיום בקרב תושבי הגדה והרצועה — וכל השלושה התנגדו השבוע בחריפות להסכמי קמפ-דייוויד. השלושה:

● **אוהדי אש"ף**, ובראשם כל ראשי העיריות החשובות, מלבד בית-לחם. אלה פועלים על פי הקו שנקבע בבירור.

● **אוהדי המלך חוסיין**, הקיימים בעיקר בקרב השיכבה העליונה של האוכ-לוסיה, שיש לה קשרים עיסקיים ואחרים עם הממלכה ההאשמית. אלה פועלים על פי הקו שנקבע בעמאן.

נאפו נזאר גרם לסערה

פאהר קוואסמה המתין בחור?

● **הקומוניסטים**, המהווים את הי-מיפלגה המאורגנת היחידה בגדה, ושיש להם אחיזה בעיקר בקרב הסטודנטים והאינטליגנציה הצעירה. אלה פועלים על פי הקו שנקבע במוסקוה.

כל שלושת הזרמים האלה פעלו השבוע בשיתוף-פעולה נדיר. גם עמאן, גם בירות המערבית וגם מוסקוה שללו את הסכמי קמפ-דייוויד, כל אחת מטעמים משלה.

אולם — זוהי עובדה שיש לה חשיבות רבה לגבי העתיד — כל שלושת הזרמים האלה אינם שייכים ל„חזית-הפירוב“ האמיתית — זו השוללת את עצם קיומה של ישראל ואת האפשרות לעשות עימה שלום.

כלי-התיקשות בישראל מטשטשים עובדה זו בעיקביות. הן מתוך בורות, הן כחלק מן התעמלה הממשלתית. ולראייה:

● **ברית-המועצות** מכירה בישר-אל ודוגלת בשלום עימה, על פי הגבולות

החזית העממית לשיחרור פלסטין (אירגונו של ג'ורג' חביש) ועוד.

הזרם המתון

א **זרם מתחת לפני השטח** של אחדות זו של כוחות-ההתנגדו תקיים זרם אחר.

זהו הזרם של האנשים המפוכחים, המורכבים לבדוק אם אכן ניתן לנצל את הסכמי קמפ-דייוויד כדי לקדם את העניין הפלסטיני.

אנשים אלה אינם פחות לאומי-ניים מאשר אנשי ההתנגדות הי-מוחלטת. רובם אוהרים את אש"ף, ומכירים בו כבוציג הביילעדי של העם הפלסטיני. כולם חותרים להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה.

אולם הם זוכרים את העובדה ההיסטורית, המזכרת לעיתים קרובות בוויכוחים פנימיים בקרב הפלסטינים: שפעמים רבות בעבר, מימי המופתי אמין אל-חורי סיניו הלאה, דגלו המנהיגים הפלסטינים (המשך בעמוד 36)

כרים חקף מעיין בגליון „העולם הזה“ בראש המגנים